

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. III. Camillus Dei auxilium erga Religionem præuidet. Cardinalis
Mondouus moritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

Quamuis Apostolicum ærarium valde exhaustū esset (propterea, quòd ex illo in menses singulos multa aureorum millia ad Imperatoris subsidium educantur) se tamen cū Romam reuersus fuerit, eius memorem futurum. Quod & fecit. Nam statim e tradi iussit dictam summam aureorum trecentorum septuaginta, promisitque insuper tantumdem se mensibus singulis in debita solutionem deinceps largiturum.

CAPVT III.

Camillus Dei auxilium erga Religiosos præuidet. Cardinalis Mondouus meretur.

Idem diebus, quibus istæ suppetiæ à Pontifice suppeditatæ sunt, Camillus, conuocatis in templum suis omnibus Religiosis, ibi coram sanctissimo Sacramento (quod antea numquam ab illo factum fuerat) illum frequenti spiritu eorum precibus commendauit, quod ipsum sibi ab eodem Pontifice innotuitum esse dicebat. Deinde, forma quadam loquendi vtens numquam sibi antehac vilitata, tam sublimiter de diuina providentia sermocinatus est, vt satis appareret, cælestis alicuius promissi eum esse factum certiore

præsertim cum hæc inter alia diceret: *Patres
 & Fratres mei, nihil necesse habemus de diuina
 prouidentia vel minimum dubitare*; quippe
 qui ad vite perfectionem tendimus, & paupe-
 rum subsidiis incubamus. Quod si verè & ex
 animo fecerimus, vobis ego polliceor (de quo
 nec minima suboriri debet dubitatio) non mul-
 tum ex hinc temporis abituram, & fortassis nec
 mensem vnum, quin visuri simus Dei auxi-
 lium, & Religionem omni are alieno solutam
 ac liberam. Recordamini verborum illorum, quæ
 benignissimus iste Dominus (& sanctissimum
 ostendebat Sacramentum) aliquando dixit
 sanctæ virgini Catharinæ Senensi: *Catharina
 cogita de me, & ego cogitabo de te. ita vt pro
 certo tenere debeamus, si de ipso suisq; pauperi-
 bus cogitemus, ipsum quoque de nobis cogita-
 turum, neque permissurum, vt nobis istorum
 quidquam desit temporalium, quorum tantam
 vbertatem ac copiam & Turcis & Iudæis, &
 ceteris Fidei suæ inimicis impertit.* Post quæ
 finem sermoni imposuit. Diuinæ autem
 Maiestati placuit hac eum spe atque promif-
 sione consolari, & veridicum demonstrare:
 quandoquidem vix vnus mensis excurrebat,
 eum Illustrissimus Dominus Cardinalis
 Mondouus bonæ memoriæ hanc Religio-
 nem heredem reliquit quindecim millium
 circiter aureorum, nobis omnibus admo-

L dum

162 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
dum attonitis, qui Camillum paullò ante
tam confidenter de diuina locutum prou-
dentia memineramus, ac tum præsertim,
cùm idem Cardinalis optima vteretur vale-
tudine, nec vllum infirmitatis cuiuscumque
in eo pareret vestigium. Verùm paucis post
diebus, cùm leui quadam affectus esset infir-
mitate, & à Camillo sæpiusculè visitaretur,
sermone quidem de quibuslibet rebus alijs
inter eos varij interuenere, sed de hac re sola
nullus; nisi quòd confecto iam & obsignato
testamento, cùm vicinam præsentiret mor-
tem, Camilli manum, qui ei proximè adsta-
bat, apprehensam amoris affectu constrin-
gens, & oculis longè amantioribus solito ip-
sum intuens, hoc visus sit voluisse dicere: *Pa-
ter, ego vos amaui in vita, & vos post mortem
pro me orare memineritis.* Camillus porro
nihil vltèrius animo prospectans, totus erat
in assiduis precationibus pro felici illius ani-
mæ exitu fundendis: qua iam ad Dominum
transgressa, in planctus prorumpens suspirijs
intercisos, & mortuam Cardinalis faciem
strictè complexam tenens, nihil aliud quàm
lacrymis eam totam perfundebat. In quibus
adhuc hærentem doloribus ecce admonent
quidam ex aulæ Cardinalis Nobilibus, ut
modum lacrymis & doloribus finem impe-
nat, & corporis sepulturæ animum intendat.
hanc

hanc enim curam tamquam defuncti heredem eum contingere. Quod cum etiam à Pontio Seua Notario certius accepisset, qui confestim aperuit, legitque testamentum, tantò magis increuit dolor atque planctus, quantò se amiciosem atque benigniorem amisisse patrem ac dominum sentiebat. Quia verò in eiusdem Cardinalis testamento continebatur, velle ipsum efferri absque vlla sepulturæ pompa, Camillus è vestigio ad Pontificem nonnullos allegavit, qui dispensationem & facultatem deposcerent talem illi honorem exhibendi, qualem suæ personæ dignitas postularet. Qua facillè impetrata, elatus est ad sepulturam cum solemnissimo exequiarum apparatu: in quibus ipsemet Camillus vnà cum multis suis Religiosis feretrum sequebatur vsque ad templum sancti Clementis, vbi & sepultus est. Excessit autem ad beatiorem vitam die decima septima Decembris anni M. D. XCII. ex suprà dicta hereditate, præter multa ædificia Romæ in suo fundo constructa, etiã omne æs alienum dissoluit, & nominatim illud quod Societati Confalone erat obstrictus. Cuius Societatis viri mox vt nuntium acceperunt de istac noua hereditate, ipsi eodem vespere quo Cardinalis efferrebat, dum Camillus post feretrum procederet, in ipso transitu Pontis

S. Mariæ, ei iusserunt offerri per suos Mandatarios, quos vocant, Bullam vnâ inauratam participationis omnium suorum priuilegiolorum, cupientes nimirum ei in mentem reuocare, iam tempus illud aduenisse quo debitum ipsis exolueret. Qua Bulla statim excepta, & cum amoris significatione exosculata, subiecit Camillus: *Laus & gratiarum actio diuina sit Maieitati, quòd facierum miraculorum tempus iam aduenit, numquam ab istis viris creditum, numquam in imaginationem admissum*: nempe inueniens, quid inter ipsos in præcedenti Capitulo cogitatum & transactum fuisset. A morte porò Cardinalis Mondoui cognosceps Camillus suam Religionem adhuc nouellam esse plantam, nec satis per sese absq; alicuius illustri personæ sustentaculo posse consistere; ac proinde aliquem requirendum, qui valeat non suis tantum copiis & facultatibus subleuare, sed etiam auctoritate tueri ac defendere; è bono Religionis esse iudicauit (tameñ in Bulla foundationis aliter fuisset dispositum) aliquem alium postulare Protectorem: & in locum Cardinalis Mondoui accepit Cardinalem Saluiatum, antiquum patronum suum ac dominum.